

den daværende Folketingsmand for Holbæk Amts 3dje Valgfreds (Lauber), et Forslag, der gik ud paa ved Lov at bestemme, at Fattigunderstøttelse skulde estergives efter 2 Aars Forløb — tror jeg det var — og at Lægehjælp ikke skulde regnes for Fattighjælp. Smød dette Forslag optraadte den daværende Indenrigsminister Steel med den bestemte Paastand, at Forslaget var stridende mod Grundloven, og at han derfor overhovedet ikke vilde indlade sig paa en Forhandling derom. I Parentes skal jeg bemærke, at dette var en ret mærkelig Paa-stand fra Ministerens Side, da begge disse Bestemmelser nu er gældende Lov, saa at den i Realiteten aabenbart ikke har maattet være noget absolut; i hvert Fald ikke noget objektivt gældende; det er selvfølgelig, at Paastanden har været subjektivt gældende for den paagældende Ministers Vedkommende. Men, som sagt, det var en Paa-stand fra den daværende Indenrigsministers Side, der erklærede Forslaget for grundlovstridigt. Derpaa svarede saa Folketingets Formand med et Forsvar for denne Sags Overensstemmelse med Grundloven — et ubetinget Forsvar i det ene Punkt med Hensyn til, at Fattighjælp skulde estergives efter et bestemt Tid-rums Forløb, et betinget Forsvar for det andet Punkt, at Lægehjælp ikke skulde anses for Fattighjælp, idet han erkendte, at derom kunde der være Tvivl, delte Me-ninger. Men saa sagde Formanden, at Opfattelsen deraf kunde ikke undgaa at paavirkes noget deraf, at den samme Re-gering nogle Aar tidligere havde forelagt et Forslag, der i Virkeligheden gik ud paa det samme. Jeg skal altsaa gøre det høje Ting opmærksomt paa, at Formandens Optraeden den Gang over for Indenrigsministerens Paa-stand om et Forslags Grundlovstridig-hed i alt væsentligt var et Forsvar for, at det Forslag, han havde fremmet fra For-mandspladsen, ikke var stridende mod Grund-loven. Jeg tror altsaa ikke, at der deri lig-ger noget som helst Vidnesbyrd i den Ret-ning, som det ærede Medlem omtalte. — Det andet Tilfælde var fra Juni Maaned samme Aar i Landstinget, og ogsaa det ser noget anderledes ud, end det ærede Medlem har set derpaa. Det drejede sig om et Lov-forslag om Diæternes Forhøjelse. Man er-indrer, at der da var forelagt et Forslag af den daværende Regering, der gik ud paa en Diæterforhøjelse beregnet pr. Dag af hele Aaret, medens det jo nu beregnes pr. Dag af Rigsdagssamlingens Varighed. Derom rejste der sig i Landstinget en Strid, idet Krieger udtalte sig mod denne Ordning som formentlig grundlovstridig. Deraf udspandt

der sig en Forhandling med Landstingets Formand, idet Landstingets Formand udtalte, at han ved at fremme dette Forslag jo havde tilstrækkelig tilkendegivet sin Opfattelse deraf. Han søjede sig til, at i Almindelighed maatte han udtale, at Tingets Formand ikke lettelig skulde gaa til at afgøre et saadant Spørgs-maal efter sin egen Opfattelse af Forholdet — ikke „lettelig“ skulde gaa dertil —, men i Modsatning dertil sluttede han med at sige, at der kan ikke destomindre være Tilfælde, hvor Spørgsmaalet var saa klart, at han ikke vilde vige for Ansvaret for at afvise et saadant Forslag. Derefter rejste Andræs sig og sagde kort saaledes — det er kun 3 Uer —: „med Hensyn til det sidste Punkt er jeg ganske enig med den ærede Formand og skal ikke indlade mig videre derpaa“. Jeg kan altsaa ikke forstaa Andræs Tilslutning dertil rettere, end at det er dette sidste Punkt, at der kan foreligge Tilfælde, hvor det paa-hviler ogsaa Landstingets Formand at afvise et Forslag, som grundlovstridigt, som Andræs Tilslutning gjaldt. Imid-ler tid det er ikke afgørende, hvorledes Ytringerne der i den Henseende kunne være faldne, og hvorledes de kunne opfattes. Jeg har nu gjort Rede for disse to Tilfælde, som ere anførte, men en Ting vil jeg tillige gøre det ærede Medlem opmærksomt paa, og det er dette, at noget Vidnesbyrd fra Lands-tinget vilde overhovedet ikke bevise noget i dette Tilfælde, thi det kan ikke være det ærede Medlem ubekendt, at de to Tings Forretningsorden i det Punkt er meget for-skellig. Folketingets Forretningsorden siger i dens § 21, at et almindeligt Lovforslag, som gaar ud paa at foretage en Forandring i Grundloven, skal afvises af Folketingets Formand; derom indeholder Landstingets Forretningsorden intet. Naar altsaa Lands-tingets Formand i sin Tid har udtalt som sin bestemte Mening, at det i Tilfælde, hvor det for ham var klart, at et Forslag tilsligter en Forandring i Grundloven, maatte paa-hvile ham at afvise Forslaget, har han ene hentet denne sin Besøvelse fra sin Autoritet som Formand. Det er som saadan han har gjort det, og han har ikke dertil kunnet hente nogen Besøvelse fra Landstingets For-retningsorden. Derimod har Folketingets Forretningsorden den udtrykkelige Bestem-melse, at et Forslag, der tilsligter en Foran-dring i Grundloven, skal afvises af Folketin-gets Formand. Derfor kan jeg ikke andet end udtale, at det ærede Medlem sikkerlig har udtalt mere, end hvad der var hans virkelige Mening, naar han forleden Dag betegnede det foreliggende Forslag som noget, der aabenbart forandrede Grundlovens Bud